ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... **ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ**

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ξέρω καλά τί εἴδους αἴσθημα εἶν' αὐτὸ ποὺ ξετρελλαίνει τοὺς ἀνθρώπους.

— Θ' ἀγαπήσῃς ἴσως μιὰ μέρα...

— Θ' ἀγαπήσω ἐξοχώτατε...Τὸ αἰσθάνομαι...

Ἂν λοιπὸν τὴν κόρη ποὺ θ' ἀγαποῦσες, ἂν τὴν πολυαγαπημένη σου, τὴν λατρευτή σου, τὸ ἴνδαλμά σου, σοῦ τὸ ἀτίμαζε. σοῦ τὸ κατέστρεφε κανεὶς διὰ τῆς βίας, ἂν σοῦ τὸ ἐθανάτωνε, τί θὰ ἔκανες ;

— Τί θὰ ἔκανα ἐξοχώτατε ; Καὶ μὲ ρωτᾶτε ; Θὰ σκότωνα τὸν ἄθλιο καταστροφέα τῆς ἀγάπης μου, ἀφοῦ πρῶτα τὸν ἐβασάνιζα σκληρά, ἀπάνθρωπα.

Τὰ μάτια τοῦ Ροβέρτου εἶχαν πάρει καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ἔκφρασι φρικώδους ἀπανθρωπίας.

— Κι' ἂν ὁ ἴδιος αὐτὸς ἄνθρωπος σοῦ ἔσωζε τὴν ζωὴ θὰ τὸν σκότωνες καὶ τότε.

— Ἂν μοῦ ἔσωζε τὴ ζωή ;...

— Διστάζεις ;

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἐδίστασε καθόλου.

— Ὄχι, ἐξοχώτατε, ἐφώναξε, δὲν διστάζω καθόλου. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω αὐτὸ σᾶς λέω ὅτι ***ὁ Μαρκήσιος Σίμων Βάζας δὲν πρέπει νὰ φθάσῃ αὔριο στὸν πύργο σας !...***

Ὁ Μονμορανσὺ ἀνετινάχθη ὁλόσωμος. Τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἔξω. Κύτταξε τὸν Ροβέρτο μὲ κατάπληξι, σχεδὸν μὲ τρόμο.

Ποῦ ἤξερε αὐτὸς τὸ τρομερὸ μυστικό του ;

— Πάτερ ἡμῶν !...ἐφώναξε. Ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς !...Εἶσαι ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ! Εἶσαι σατανᾶς !...

— Ἐξοχώτατε, τοῦ εἶπε ὁ Ροβέρτος, ἡ ὥρα εἶνε περασμένη. Πρέπει νὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε. Ὁ ἰατρός σας κ. Ἀμβρόσιος Παρέ, θὰ σᾶς μαλώσῃ ποὺ ξαγρυπνᾶτε.

— Νὰ κοιμηθῶ ; ἐμουρμούρισεν ὁ κοντόσταυλος. Νὰ κοιμηθῶ ; Τὶ λὲς νέε ; Κοιμᾶται κανεὶς ὅταν ἡ σκέψι του εἶνε ἄνω-κάτω ; Λέγε λοιπόν...Ἐξηγήσου...Τὶ ἐννοεῖς σατανᾶ ;

— Σᾶς εἶπα ἐξοχώτατε. Ὁ Σίμων Βάζας δὲν πρέπει νὰ φθῇ αὔριο ἐδῶ. Δὲν πρέπει νὰ ζήσῃ περισσότερο.

Ὁ κοντόσταυλος ἐστέναξε μ' ἀνακούφισι καὶ εἶπε σιγά :

— Τὸ ἀναλαμβάνεις σὺ αὐτό ;

— Ναὶ ἐξοχώτατε, ἀποκρίθηκε ἀποφασιστικὰ ὁ Ροβέρτος. Πηγαίνετε τώρα νὰ κοιμηθῆτε.

— Θὰ κοιμηθῶ αὔριο, εἶπεν ὁ κοντόσταυλος. Αὔριο...Θάμαι πειὸ ἥσυχος...γιατί...

Καὶ συνεπλήρωσε σιγά :

—...Γιατὶ ὁ ἐχθρός μου θὰ βρίσκεται πειὰ σὸν Ἅδη !..

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΛΠ

Στὸ πειὸ πυκνὸ καὶ τὸ πειὸ ἄγριο καὶ ἐρημικὸ μέρος τοῦ δάσους τοῦ Βάζα, ὑπάρχουν τρομεροὶ κρημνοί, κρημνοὶ στοὺς ὁποίους ποτὲ ἴσως δὲν πάτησε πόδι ἀνθρώπου. Μέσα στοὺς κρημνοὺς αὐτούς, σὲ βάθος τεράστιο, πέφτουν μὲ τρομακτικὸ θόρυβο τὰ νερὰ τοῦ χειμάρρου Μάλπ. Σκοτάδι καὶ ὑγρασία ἐπικρατεῖ στὸ φρικῶδες ἐκεῖνο βάραθρο. Ὄρνεα καὶ ἄγρια θηρία τὸ κατοικοῦν...

Κ' ἐν τούτοις κᾶτι τὸ παράδοξο καὶ τὸ μυστηριῶδες συνέβαινε στὸ βάθος τοῦ βαράθρου αὐτοῦ μία ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῶν γεγονότων ποὺ διηγούμεθα. Παράξενοι ψιθυρισμοὶ καὶ ψαλμῳδίες ἀκουγόντουσαν !

Βρισκόντουσαν ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω ; Καὶ ποῦ ἦσαν τρυπωμένοι καὶ δὲν φαινόντουσαν ;

Τὸ βάραθρο αὐτὸ εἶχε ἕνα μυστηριῶδες καὶ ἄγνωστο στοὺς πολλοὺς σπήλαιο, ἕνα τεράστιο σπήλαιο ἀπὸ γρανίτη, ἕνα σπήλαιο ποὺ μποροῦσε νὰ χωρέσῃ πλέον τῶν χιλίων πεντακοσίων ἀτόμων.

Ἡ εἴσοδος τοῦ σπηλαίου αὐτοῦ ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους, ἐπὶ πλέον δὲ περνοῦσε μπροστά της τὸ ὑδάτινο τόξο τοῦ καταπίπτοντος χειμάρρου καὶ τὴν ἔκρυβε ἐντελῶς.

Μέσα στὴν σπηλιὰ αὐτή, τὴν σπηλιὰ τοῦ Μάλπ, ὅπως τὴν ἔλεγαν, βρισκόντουσαν μαζευμένες τὴν στιγμὴ αὐτὴ τρακόσιες ὡς τετρακόσιες οἰκογένειες Οὐγενότων. Διωγμένοι ἀπ' τοὺς καθολικοὺς συμπατριώτας των οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ Βασιλέως. πεινασμένοι, κουρελλιασμένοι, ἀληθινὰ φαντάσματα εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ συσκεφθοῦν γιὰ τὴν τύχη τους.

Βρισκόντουσαν μεταξὺ αὐτῶν γέροντες ἀσπρομάλληδες, γυναῖκες, μικρὰ παιδιά, κοπέλλες πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας των.

Εἶχαν πλέον ἀπὸ εἰκοσιτέσσερες ὧρες νὰ φᾶνε κι' ὅμως ἔλαμπε στὰ μάτια τους ἡ τόλμη καὶ ἡ ἀποφασιστικότης.

Ἔξαφνα ἀπέραντος σιωπὴ ἁπλώθηκε μέσα στὸ σπήλαιο. Ἀπὸ μία σκοτεινὴ γωνία ἐπρόβαλε ἕνας γέρος παράξενος καὶ τρομερὸς τὴν θέαν. Θὰ ἦταν πλέον τῶν ἑκατὸ ἐτῶν ....

— Ὁ Προφήτης !...Ὁ Προφήτης !...ἐφώναξαν ὅλοι μόλις τὸν εἶδαν νὰ πλησιάζῃ.

Ὁ Προφήτης στάθηκε στὴ μέση ὅλων αὐτῶν, ἀνέβηκε σ' ἕνα λιθάρι κι' ἄρχισε νὰ μιλάῃ μὲ φωνὴ ὑπόκωφη καὶ τρομερή.

Τοὺς μίλησε γιὰ τὶς δυστυχίες καὶ τοὺς διωγμούς των, τὴν πεῖνα καὶ τὰ βάσανά τους. καταράστηκε τοὺς διώκτας τῶν Οὐγενότων καὶ τέλος ἐκραύγασε :

— Πρέπει νὰ ἀμυνθοῦμε πειὰ ἀδελφοί μου ! Ἀρκετὰ ὑπεφέραμε. Ἀρκετὰ βασανιστήκαμε... Καιρὸς νὰ ἐξοντώσουμε τοὺς ἐχθρούς μας.Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδικήσεως πλησιάζει. Θὰ βρέξῃ αἷμα πολὺ τὴν ἡμέρα αὐτή !...Κοράκια θὰ σπαράξουν τὰ βρωμερὰ πτώματα τῶν ἐχθρῶν μας ;...Ἄγγελος Κυρίου θὰ διευθύνῃ τὸν ἀγῶνα μας !...Μᾶς χρειάζουνται ὅμως ὅπλα ; Πρέπει νὰ ὁπλιστοῦμε γιὰ νὰ μὴ μᾶς σφάξουν πλέον σᾶν πρόβατα !... Ἂς πᾶμε λοιπὸν νὰ συμβουλευτοῦμε γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸν Κόμητα Κανδάλ. Εἶνε Οὐγενότος .κι' αὐτὸς καὶ θὰ μᾶς συμβουλέψῃ τὶ πρέπει νὰ κάμουμε...

Ἀμέσως ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος τῶν πεινασμένων καὶ ἀγριεμμένων κουρελλήδων.ἄρχισε νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ σπήλαιο, νὰ σκαρφαλώνῃ στὰ βράχια καὶ νὰ σκορπίζεται στὸ δάσος.

Τὸ θέαμα ἦταν ἀλλόκοτο !...

Νόμιζε πὼς ἔβλεπε κανεὶς λεγεῶνα δαιμόνων !

Ὅταν κι' ὁ τελευταῖος Οὐγενότος βγῆκε ἀπ' τὴν τρομερὴ σπηλιὰ τοῦ Μάλπ, ὁ Προφήτης ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν καὶ τράβηξαν πρὸς τὸν πύργο τοῦ Κόμητος Ράλφ Κανδάλ, γιὰ τὸν ὁποῖον μιλήσαμε καὶ παραπάνω.

Ὁ Κανδὰλ ἦταν φανατικὸς Οὐγενότος. Μόλις τοὺς ἀντελήφθη ἀπ' τὴ βουὴ ποὺ ἔκαναν νὰ πλησιάζουν, διέταξε ν' ἀνοίξουν τὶς πύλες τοῦ πύργου καὶ δέχτηκε ἀμέσως τὸν Προφήτη καὶ τοὺς γεροντοτέρους ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ Προφήτης στάθηκε μπρὸς στὸν κόμητα καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τὰ βάσανά τους. Τοῦ ἐξήγησε πῶς ἐσκόπευαν νὰ φύγουν πρὸς τὸ παρὸν γιὰ τὴν Ἀγγλία, ὅπου ἔλπιζαν νὰ βροῦν κάποια ἡσυχία καὶ τοῦ ἐζήτησαν ὅπλα γιὰ νὰ διασχίσουν τὸ γαλλικὸ ἔδαφος ἔνοπλοι.

Ὁ κόμης Κανδὰλ ἐστέναξε καὶ τοὺς ἀπάντησε συγκινημένος :

— Σᾶς εὐχαριστῶ ποὺ ἤρθατε, ἀδελφοί μου ! Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη σας. Ξέρω τὶ βάσανα καὶ τὶ μαρτύρια ἔχετε ὑποστῇ. Ἀλλοίμονο ὅμως !...Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἑτοιμάζουμαι νὰ φύγω, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, στὴν ἐξορία ἢ στὸν θάνατο ! Θὰ σᾶς ξανασυναντήσω μολαταῦτα στὸ Ὠρελιάν. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ἔτσι. Θὰ σᾶς ὁπλίσω. Ἕνας γενναῖος παληὸς πολεμιστής, ὁ ἀνδρεῖος Ρολάνδος Φερουλλιάκ, τὸν ὁποῖο περιμένω ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, θὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς σας, θὰ σᾶς γυμνάσῃ, θὰ σᾶς καταστήσῃ ἐπιφόβους καὶ τρομεροὺς πολεμιστάς. Ἔτσι θὰ σᾶς τρέμουν. Δέν θὰ σᾶς κρεμοῦν πλέον οἱ ὁπλοφόροι τοῦ κοντοσταύλου Μονμορανσύ. Αὔριο περιμένω γιὰ σᾶς ἑξακόσιες λόγχες ἀπὸ τὴν Βαγιόν. Ἐπίσης θὰ λάβω ἀπ' τὴ Φλάνδρα τετρακοσίους πενῆντα μανδύες.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄγγελος Κυρίου θὰ διευθύνῃ τὸν ἀγῶνα μας !...